

Poema elaborat per una dona d'un Centre Penitenciari.

Sense Títol

Aquí dintre el temps passa molt despres, veure com cada dia et vas esvaint en un abisme de desesperació sense trobar cap notícia.

On son els teus familiars i amics?

On son aquells que deien que t'estimaves?

I veure davant teu unes reixes on només un vidre reflexa el teu rostre i a l'altre costat...

Una cadira buida...

Surts al pati i crides en silenci al cel ¿perquè?

¿perquè m'ha tocat a mi?

Estant lluny de la meua terra on no tinc cap meua amiga, una espatlla on plorar on estic sola.

Aquella mare que en va tenir dintre del seu ventre que era la meua amiga, confident,

Còmplice, ja no hi es per brindar-me el seu consol, el seu cos es fred, es una tomba on no l'he pogut plorar.

Lavors demano la deu del cel que em tregui aquest càstig.

És possible entendre la vida sense aquelles persones que t'envolten, que estimes i que t'estimen?

divendres, 30 de desembre de 2011 00:00

[Una Dada relatiu a la vida per a les persones a les presons](#)